

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 212/2011-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. K., T., zastúpeného advokátom Mgr. J. L., T., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžnč 2/2010 z 31. januára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. K. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. apríla 2011 doručená sťažnosť Ing. M. K. (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaním z 30. marca 2011 označeným ako „*Osobné stanoviska sťažovateľa*“, ktorou namietal porušenia svojho

základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžnč 2/2010 z 31. januára 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom z 26. mája 2010 domáhal, aby najvyšší súd začal konanie proti nečinnosti Ministerstva obrany Slovenskej republiky (ďalej len „MO SR“), a žiadal, aby mu uložil povinnosť konať a rozhodnúť vo veci prepustenia sťažovateľa zo služobného pomeru profesionálneho vojaka iniciovaného jeho podnetom *„na začatie konania... v zmysle § 70 ods. 1 písm. j) zák. č. 346/2005 Z. z. v platnom znení“* doručeným MO SR 30. apríla 2010.

3. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Sžnč 2/2010 z 31. januára 2011 sťažovateľov návrh zamietol.

4. Podľa názoru sťažovateľa došlo postupom („konaním“) a rozhodnutím najvyššieho súdu *„k porušeniu môjho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... tým, že sa tento odmietol zaoberať (ako aj uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia) otázkou existencie personálneho rozkazu ministra obrany Slovenskej republiky, nakoľko podľa jeho názoru túto otázku nie je oprávnený riešiť v konaní o nečinnosti“*.

5. Podľa k sťažnosti pripojenej fotokópie *„personálneho rozkazu“* označeného ako *„Rozkaz Ministra obrany Slovenskej republiky (vo veciach personálnych) č. 389 zo dňa 19. dec. 1995 podľa ustanovenia § 26 ods. 2 písm. e) zákona č. 76/1959 Zb. v znení neskorších predpisov – pre služobnú nespôsobilosť – sa dňa 18. apríla 1996 prepúšťa zo služobného pomeru vojaka z povolania a nasledujúcim dňom sa prekladá do zálohy major Ing. M. K...“*.

6. Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh ďalej vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom z 22. mája 1996 domáhal na Okresnom súde Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) určenia neplatnosti jeho prepustenia zo služobného pomeru. Okresný súd uznesením sp. zn. 10 C 37/1996 z 27. septembra 1999 konanie zastavil pre nedostatok právomoci vo veci konať s poukazom na ustanovenie § 248 ods. 2 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Odvolací súd – Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 13 Co 335/2000 z 31. januára 2001 potvrdil prvostupňové uznesenie. Sťažovateľov návrh na obnovu konania okresný súd uznesením sp. zn. 33 C 94/01 z 30. júna 2003 zamietol. Toto rozhodnutie potvrdil krajský súd uznesením sp. zn. 6 Co 278/2003 z 19. marca 2004.

7. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Sžnč 2/2010 z 31. januára 2011 porušil jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Žiadal tiež, aby ústavný súd predmetné uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

II.

8. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovení § 20, § 50 a § 53 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom

súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo... verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

12. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) patrí podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02) aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá má základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky, alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať

neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

13. Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

14. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody.

15. Podstatou sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s dôvodmi, pre ktoré najvyšší súd zamietol jeho návrh na uloženie povinnosti MO SR konať a rozhodnúť o jeho podnete vo veci prepustenia zo služobného pomeru (bod 2), najmä však právnym názorom najvyššieho súdu, že sa v konaní proti nečinnosti nemôže zaoberať skúmaním zákonnosti postupu správneho orgánu, ako i zákonnosti personálneho rozkazu pri prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru (bod 4).

16. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd predovšetkým zdôrazňuje, že jeho ingerencia do výkonu právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade nezlučiteľnosti ich rozhodnutí a postupov, ktoré ich vydaniu predchádzali, s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (mutatis mutandis I. ÚS 74/02, I. ÚS 236/03, IV. ÚS 164/04, IV. ÚS 216/05). Ústavný súd v rámci svojej predchádzajúcej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že posúdenie akejkoľvek skutkovej a právnej otázky všeobecným súdom by sa mohlo stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu len v prípade, ak by závery, ku ktorým všeobecný súd dospel, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

17. Z uvedených princípov ústavný súd vychádzal pri posudzovaní namietaného rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia v podstatnom uviedol:

a) *«Navrhovateľ sa návrhom zo dňa 26. 5. 2010 doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 31. 5. 2010 domáhal postupom podľa § 250t Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), aby súd uložil odporcovi povinnosť začať konať vo veci prepustenia navrhovateľa zo služobného pomeru profesionálneho vojaka v zmysle § 70 ods. 1 písm. j) zákona č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 346/2005 Z. z.“). Navrhovateľ mal za to, že je v služobnom pomere profesionálneho vojaka Armády Slovenskej republiky, nakoľko Rozkaz ministra obrany Slovenskej republiky č. 389 zo dňa 19. 12. 1995, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru, v tom čase neexistoval, a tento dokument datovaný spätne k 19. 12. 1995 bol podľa neho len nedávno vyhotovený. Odporca mal podľa názoru navrhovateľa začať ex offo konať o jeho prepustení zo služobného pomeru profesionálneho vojaka v zmysle ustanovenia § 70 ods. 1 písm. j) zákona č. 346/2005 Z. z., nakoľko mu uplynula doba výsluhy v hodnosti majora a nebol zaradený do programu udržiavania. Poukázal ďalej na to, že na všeobecných súdoch a aj na Ústavnom súde Slovenskej republiky napadol platnosť uvedeného rozkazu, avšak bezúspešne, nakoľko súdy namietali nedostatok svojej právomoci. Uviedol, že odporcovi adresoval podnet na začatie konania ex offo o prepustení*

navrhovateľa zo služobného pomeru profesionálneho vojaka v zmysle § 70 ods. 1 písm. j) zákona č. 346/2005 Z. z., ktorý listom zo dňa 3. 5. 2010 vyhodnotil podnet navrhovateľa za bezpredmetný a bez právneho titulu, nakoľko disponuje právoplatným rozkazom ministra obrany Slovenskej republiky vo veciach personálnych č. 389 zo dňa 19. 12. 1995, na základe ktorého bol navrhovateľ prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka v zmysle ustanovenia § 26 ods. 2 písm. e) zákona č. 76/1959 Zb. o niektorých služobných pomeroch vojakov v znení účinnom do 10.1.1997 (ďalej len „zákon č. 76/1959 Zb.“)...

Odporca v písomnom vyjadrení k návrhu konštatoval, že navrhovateľ bol riadne prepustený zo služobného pomeru vojaka z povolania ešte v roku 1995, pričom k skončeniu jeho pomeru došlo 18. 4. 1996, preto v súčasnej dobe neprichádza do úvahy žiadna nečinnosť, a teda ani prípadné uloženie povinností konať vo veci prepustenia navrhovateľa zo služobného pomeru vojaka z povolania...

Odporca poukázal na to, že navrhovateľ bol dňa 19. 12. 1995 vyrozumený o svojom prepustení zo služobného pomeru na základe Rozkazu ministra obrany Slovenskej republiky č. 389 z 19. 12. 1995 v prítomnosti plk. Gšt. doc. Ing. J. K., CSc., plk. Mgr. K. M. a pplk. Ing. P. K., avšak potvrdenie o vyrozumení odmietol podpísať. Uviedol, že v priebehu trojmesačnej lehoty na prepustenie došlo na základe opravy č. 55/4-115 z 31. 12. 1995 najskôr k prerušeniu výkonu funkcie podľa § 10c ods. 1 zákona č. 76/1959 Zb. a následne na základe opravy č. 162/5-21 z 18. 4. 1996 k zmene termínu skončenia služobného pomeru na deň 18. 4. 1996, o ktorých skutočnostiach bol navrhovateľ rovnako vyrozumený, potvrdenie o tom však tiež odmietol podpísať. Navrhovateľove teórie o falšovaní personálneho rozkazu považuje za neodôvodnené a ničím nepodložené. Zdôraznil, že v rozhodnej dobe bol vydaný len jeden originál rozkazu o prepustení vojaka z povolania zo služobného pomeru, ktorý bol podpísaný ministrom obrany Slovenskej republiky, a na evidenčné účely bolo spracovaných ďalších päť odpisov, ktoré už však neboli podpísané ministrom, ale bola na nich uvedená doložka „v. r.“. Podľa názoru odporcu bol navrhovateľ riadne prepustený zo služobného pomeru, a preto neexistuje dôvod pre konanie podľa štvrtej hlavy piatej časti O. s. p., zdôrazniac, že navrhovateľ podal návrh na konanie o nečinnosť až po viac ako 13 rokoch od jeho prepustenia. Žiadal preto návrh zamietnuť...»

b) „Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. b) O. s. p., preskúmal vec bez nariadenia pojednávania (§ 250t ods. 4 veta prvá O. s. p.) a dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný.“ Po citovaní na vec sa vzťahujúcich ustanovení relevantných všeobecne záväzných právnych predpisov „Podľa § 250t ods. 1 O. s. p... Podľa § 250t ods. 8 O. s. p... Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 76/1959 Zb. ... Podľa § 26 ods. 2 písm. e) zákona č. 76/1959 Zb. ... Podľa § 26 ods. 6 zákona č. 76/1959 Zb. ... Podľa § 27 ods. 1 zákona č. 76/1959 Zb. ... Podľa § 70 ods. 1 písm. j) zákona č. 346/2005 Z. z. ... Podľa § 73 ods. 1 zákona č. 346/2005 Z. z...“ najvyšší súd uzatvoril svoje faktické zistenia a právne názory takto:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že návrh navrhovateľa podľa štvrtej hlavy piatej časti O. s. p. je nedôvodný. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k uvedenému záveru po dôkladnom zvážení okolností daného prípadu ako i na základe výkladu ustanovenia § 250t ods. 1 a nasl. O. s. p. Z citovaného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku vyplýva úmysel zákonodarcu zabezpečiť ochranu práv fyzických alebo právnických osôb, ak orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný tak, že sa fyzická alebo právnická osoba môže domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy konať a rozhodnúť. Predpokladom priznania uvedenej ochrany fyzickej alebo právnickej osoby súdom v zmysle uvedenej právnej normy je preukázanie, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom, tým, že je v konaní nečinný, a jeho nečinnosťou by mohli byť práva alebo právom chránené záujmy fyzickej alebo právnickej osoby, domáhajúcej sa takejto ochrany návrhom, porušené alebo inak dotknuté.

Navrhovateľ vo svojom návrhu poukazuje na to, že odporca je v konaní nečinný, nakoľko nezačal konanie *ex offio* podľa § 70 ods. 1 písm. j) zákona č. 346/2005 Z. z. v platnom znení, zastávajúc názor že k dnešnému dňu je stále v služobnom pomere profesionálneho vojaka Armády Slovenskej republiky, nakoľko personálny rozkaz ministra obrany SR č. 389 datovaný k 19. 12. 1995 v tom čase neexistoval a uplynula mu doba výsluhy v hodnosti majora a nebol zaradený do programu udržiavania.

Tvrdenia navrhovateľa o tom, že odporca je nečinný, nemožno považovať za dôvodné. Nečinnosť je v podstate pasivita správneho orgánu vo veciach, ktoré mu boli

predložené na rozhodnutie, aj keď niet žiadnej zákonnej alebo faktickej prekážky na to, aby správny orgán konal a rozhodol. Nečinnosť sa najčastejšie prejavuje v opomenutí predpísaných úkonov (napr. vykonávanie úkonov bez vedomia účastníkov, opomenutie predvolať účastníka) alebo v zbytočných prietahoch (v nerobení žiadnych úkonov) pri postupe správneho orgánu, ale môže sa prejaviť aj v tom, že namiesto rozhodnutia správny orgán tvrdí nedostatok právomoci a vec vybaví listom alebo informáciou, prípadne konanie zastaví záznamom v spise a pod.. Nekonanie musí byť v rozpore s konkrétnym zákonným ustanovením, ktoré obsahuje príkaz pre správny orgán postupovať, konať, robiť určené procesné úkony vrátane rozhodovania.

Z predloženého administratívneho spisu vyplýva že, navrhovateľ bol zo služobného pomeru prepustený dňa 18. 4. 1996 podľa zákonnej úpravy platnej vtom čase, teda zákona č. 76/1959 Zb. v znení účinnom do 10. 1. 1997.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že sa v konaní proti nečinnosti, nemôže zaoberať skúmaním zákonnosti postupu správneho orgánu ako i zákonnosti personálneho rozkazu pri prepustení navrhovateľa zo služobného pomeru, pretože predmetom konania podľa štvrtej hlavy piatej časti O. s. p. nie je skúmanie a posudzovanie otázky zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu v predošlom konaní o prepustení navrhovateľa zo služobného pomeru a či bol navrhovateľ ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy na svojich právach a právom chránených záujmoch, ale tvrdená bezdôvodná nečinnosť tohto orgánu.

Z ustanovení zákona č. 346/2005 Z. z. síce vyplýva povinnosť veliteľa, za predpokladu splnenia dôvodov uvedených v § 70 uvedeného zákona, spracovať návrh na prepustenie vojaka zo služobného pomeru a následne jeho predloženie vedúcemu služobného úradu, ale to jedine pokiaľ služobný pomer trvá, resp. existuje.

Pri zotrvaní na rozsahu ochrany, ktorú ustanovenia O. s. p. v konaní podľa štvrtej hlavy piatej časti pripúšťajú a na základe faktov, vyplývajúcich z administratívneho spisu, nemožno zotrvať na názore, že odporca je nečinný, keď nekoná v zmysle ustanovenia § 70 ods. 1 písm. j) zákona č. 346/2005 Z. z., pretože mu takýto postup zo žiadneho zákonného ustanovenia citovaného zákona v prípade už ukončeného služobného pomeru nevyplýva. Tvrdenie navrhovateľa ohľadne trvania jeho služobného pomeru, nie je ničím preukázané, ide iba o navrhovateľov relevantnými skutočnosťami nepodložený právny názor, ku ktorému

nemôže súd v tomto konaní prihliadnuť. Pokiaľ sa mienil navrhovateľ domáhať ochrany svojich práv preskúmaním zákonnosti personálneho rozkazu, mal takéto prostriedky právnej ochrany k dispozícii v rozhodnom čase (viď. nález II. ÚS SR 50/01-50). Domáhať sa takejto ochrany ex post, v konaní proti nečinnosti, nemôže zásadne viesť k úspechu. Taktiež je potrebné uviesť, že otázku existencie resp. pravosti personálneho rozkazu ministra obrany Slovenskej republiky, nie je oprávnený riešiť súd v rámci konania o nečinnosti, ale príslušné orgány činné v trestnom konaní. Vzhľadom na uvedené sa súd ďalej nezaoberal ďalšími, účastníkmi konania vznesenými námietkami.

S poukazom na uvedené dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že návrh je nedôvodný, a preto ho podľa § 250t ods. 4 veta štvrtá O. s. p. zamietol. “

18. Ústavný súd po preskúmaní sťažnosťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nepovažuje jeho právne závery v ňom obsiahnuté za svojvoľné alebo ústavne neudržateľné. Ústavný súd konštatuje, že v danej veci nezistil, že by napadnutý postup a rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžnč 2/2010 z 31. januára 2011 boli svojvoľné a že by zasahovali do práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery najvyššieho súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

19. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení zákona (najmä Občianskeho súdneho poriadku) je namietané uznesenie najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené. Ústavný súd považuje postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľa podľa § 250tž OSP na vyslovenie povinnosti orgánu verejnom správy konať za legitímny a vylučujúci možné porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu

a namietaným porušením označeného práva, a preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

20. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku ďalšími návrhmi sťažovateľa už nebol dôvod sa zaoberať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2011